

Cuprins

Capitolul 1 *25.11.1970*

Picnicul de miercuri după-amiaza	7
--	---

Capitolul 2 *Iulie 1978*

Cei șaisprezece pași	17
Dispariția ei, a fotografiilor, a slipului	24

Capitolul 3 *Septembrie 1978*

Penisul de balenă și femeia cu trei ocupații	31
Despre urechile descoperite	46
Despre urechile descoperite – continuare	47

Capitolul 4 *În căutarea oii fantastice (I)*

Personajul cel ciudat – prolog	53
Personajul cel ciudat	59
Șeful	65
Numărarea oilor	69
Mașina și soferul ei (I)	73
Ce este Universul Râmelor ?	76

Capitolul 5
*Scrisorile de la Șobolan
și continuarea poveștii*

Prima scrisoare de la Șobolan (Data poștei : 21 decembrie 1977)	83
A doua scrisoare de la Șobolan (Data poștei : [indescifrabil] mai 1978)	88
Cântecul s-a sfârșit	93
Fata îmi povestește despre valuri, bând un cocteil Salty Dog	102

Capitolul 6
În căutarea oil fantastice (II)

Ciudata poveste a ciudatului personaj (I)	113
Ciudata poveste a ciudatului personaj (II)	122
Mașina și șoferul ei (II)	134
Sfârșitul verii, începutul toamnei	138
1/5 000	141
Picnicul de duminică după-amiaza	146
Gânduri simple, dar tenace	153
Nașterea lui Scrumble	159

Capitolul 7
Aventura de la Hotelul Delfin

Deplasarea încheiată la cinematograful Spre Hotelul Delfin	169
Maestrul Oilor intră în scenă	180
Maestrul Oilor mănâncă tot și ne povestește tot	191
Adio, Hotel Delfin	205

Capitolul 8
În căutarea oii fantastice (III)

Năsterea, dezvoltarea și declinul orașului Junitaki	211
Continuarea declinului orașului Junitaki și oile sale	221
Noaptea, la Junitaki	237
Curba cu ghinion	240
Plecarea ei și senzația acută de foame	259
Descoperirea din garaj și gândurile în mijlocul pășunii	262
Vizita Omului Oale	265
Drumul personal al vântului.....	273
Ce reflectă și ce nu reflectă oglinda	284
Și timpul trece.....	291
Locuitorii întinericului	293
Șobolanul care întoarce ceasul	297
Firele verzi și firele roșii. Pescărușii înghețați ...	305
Din nou curba cu ghinion	307
Ceaiul de la ora douăsprezece	309
<i>Epilog</i>	313

Picnicul de duminică după-amiaza

M-AM TREZIT la nouă dimineața, singur în pat. Probabil că prietena mea iesise să mănânce și se întorsese la ea acasă. Nu-mi lăsase nici un bilet. Doar o batistă și un slip puse la uscat, în baie.

Am băut un suc de portocale din frigider și mi-am prăjit niște pâine veche de trei zile. Avea gust de humă. De la fereastră vedeam *oleandrul* din curtea vecinului. Undeva, în depărtare, se auzea cineva exersând la pian. Suna de parcă ar fi încercat să coboare pe o scară rulantă care urca. Pe un stâlp de tensiune stăteau trei porumbei grași și cântau fără nici un sens. Sau poate că, dimpotrivă, cântau ceva cu sens. Poate că-i dureau bătăturile și de asta cântau. Poate că, din perspectiva lor, eu eram cel lipsit de sens.

Când am terminat a doua felie de pâine prăjită, porumbelii au dispărut, lăsând în urma lor doar stâlpul și *oleandrul*. Era o dimineață de duminică. În suplimentul de duminică al ziarului era o fotografie color a unui cal sărind peste un gard viu. Pe cal era un călăreț cu o caschetă neagră și un aer bolnăvicios, zgâindu-se cu dispreț la pagina de alături. Unde era descris în amănunțime cum trebuie cultivate orhideele. Există sute de specii de orhidee, fiecare cu istoria ei, iar nobilimea dintr-o țară sau alta și-a dat viața pentru binele orhideelor. Orhideele au destinul lor, mai spunea articolul. Filosofie și destin oriunde te uiți.

De când luasem hotărârea să plec în căutarea oii, mă simțeam mult mai ușurat și plin de energie până-n vârful degetelor. Era prima oară când mă simțeam așa de când depășisem momentul de cum-până de la vârsta de douăzeci de ani. Am pus vasele în chiuvetă, am dat de mâncare motanului și l-am sunat pe bărbatul în costum negru. A răspuns după al șaselea țârâit.

— Sper că nu v-am trezit, am spus eu.

— Nu vă faceți griji, mă trezesc întotdeauna foarte devreme, mi-a răspuns. Ce doriți?

— Ce ziare citiți?

— Toate ziarele naționale și opt ziare locale, dar pe cele locale nu le primesc decât seara.

— Chiar le citiți pe toate?

— Face parte din atribuțiile mele, a spus el răbdător. Care-i problema?

— Citiți și suplimentele de duminică?

— Citesc și suplimentele de duminică.

— Ați văzut fotografia calului din ziarul de azi-dimineață?

— Am văzut-o.

— Nu vi s-a părut că animalul și stăpânul se gândesc la două lucruri total diferite?

Prin telefon s-a strecurat o tăcere adâncă. Nu se auzea absolut nimic, nici măcar respirația celuilalt. Au început să mă doară urechile.

— De asta m-ați sunat?

— Nu, v-am sunat mai mult ca să facem conversație. E plăcut să ai o temă comună de discuție, nu?

— Avem alte teme comune, cum ar fi oaia.

L-am auzit tușind.

— Regret, dar eu, unul, n-am atâta timp liber la dispoziție. N-ați putea să intrați direct în subiect?

— Iată cum stau lucrurile, am spus eu. Pe scurt, am de gând să plec mâine în căutarea oii. Am ezitat foarte mult și până la urmă m-am decis. Dar am să fac totul în ritmul meu. Când o să am chef de vorbă, o să vorbesc. Cred că am dreptul și eu măcar la atâta lucru. Nu vreau să-mi fie supravegheată fiecare mișcare și nici nu vreau să fiu împins de la spate de un necunoscut. Asta aveam de spus.

— Cred că nu realizați în ce situație vă aflați.

— Nici dumneavoastră nu realizați. Am stat toată noaptea și m-am gândit. Mi-am dat seama că n-am aproape nimic de pierdut: m-am despărțit de soție, iar azi am de gând să demisionez. Locuiesc într-o cameră închiriată, n-am mobilă și nici alte bunuri. Am cel mult două milioane de yenii în bancă, o mașină veche și un motan bătrân. Toate hainele mele sunt demodate și discurile la fel. Nu sunt o celebritate, n-am credibilitate socială, n-am sex-appeal. Nu sunt un geniu, nici măcar nu mai sunt atât de tânăr. Mereu vorbesc fără să mă gândesc și pe urmă regret. Ca să folosesc expresia dumneavoastră, sunt un om mediocru. Vă rog să-mi spuneți, ce-aș mai avea de pierdut?

Tăcerea a continuat câteva clipe. Între timp am desfăcut ața de la un nasture al cămășii și am desenat pe o foaie de hârtie treisprezece stele.

— Orice om mai are întotdeauna câteva lucruri de pierdut, inclusiv dumneavoastră. Noi suntem profesioniști în a le scoate la iveală. Oamenii au în mod cert un punct sensibil situat undeva între dorință și mândrie. Așa cum toate obiectele au un centru de greutate. Noi ne pricepem să-l găsim. Cred că v-ați dat seama deja de asta. Din păcate, oamenii nu devin conștienți de existența lui decât după ce l-au pierdut.

Bărbatul a făcut o scurtă pauză.

— Dar toate la timpul lor, a continuat el. Pentru moment, am reținut ideea principală din discursul pe care mi l-ați ținut. Fie, treacă de la mine. N-am să vă mai presez, puteți să faceți cum vă place. Asta timp de o lună, a subliniat el. De acord?

— De acord, am răspuns.

— Vă salut, a mai zis el și a închis.

Telefonul închis în nas mi-a lăsat un gust neplăcut și, ca să scap de el, am făcut treizeci de flotări și douăzeci de abdomene, am spălat vasele și am pus la spălat hainele adunate de trei zile. Pe urmă m-am simțit mai bine. Era o duminică plăcută de septembrie. Vara devenise deja o amintire palidă.

Mi-am pus o cămașă nouă, niște blugi fără pete de sos de roșii, șosete de aceeași culoare în ambele

picioare și m-am pleptănat. Cu toate acestea, tot nu mă simțeam ca-n acea zi de duminică, pe când aveam șaptesprezece ani. Era firesc. Îmbătrânisem, orice-ar zice lumea.

M-am urcat în Volkswagenul meu aflat la un pas de dezmembrare și m-am dus la supermagazin, de unde am luat o duzină de conserve, un sac cu nisip pentru motan, o trusă de bărbierit de voiaj și niște lenjerie de corp. Când am terminat, am intrat într-o gogoșerie unde am băut o cafea fără nici un gust și am înfulecat o gogoasă cu scorțișoară. Pe peretele din fața mea era o oglindă imensă, așa că m-am putut admira pe indelete. Oare cum mă vedeau ceilalți în oglindă? Ce gândeau despre mine? Nu puteam să-mi dau seama. Am mâncat restul de gogoasă, am băut ultima înghițitură de cafea și am ieșit din magazin.

Am trecut pe la o agenție de voiaj din fața gării și am rezervat două bilete pentru avionul de Sapporo din ziua următoare. Pe urmă am intrat în gară și mi-am cumpărat o geantă de voiaj din pânză groasă și o pălărie de ploaie. De fiecare dată am plătit folosind câte o bancnotă *nou-nouță* din plic, dar, oricât aș fi cheltuit, teancul nu părea să se subțieze. Doar eu începusem să dau semne de oboseală.

Există pe lume un asemenea tip de bani: te irită simplul fapt că-i ai, te simți ultimul om când cheltuiești din ei, iar când i-ai terminat ajungi să te urăști. Când te urăști simți nevoia să cheltuiești bani. Atâta doar că nu mai ai și nici nu sperii să mai faci rost.

M-am așezat pe o bancă din fața gării și am fumat două țigări, una după alta, renunțând să mă mai gândesc la bani. Ca în orice dimineață de duminică, locul era înțesat de familii cu copii și cupluri de tineri. Tot uitându-mă așa la lume fără un scop precis, mi-am amintit brusc de soția mea, care, înainte să plece, mi-a spus că poate ar fi fost mai bine dacă am fi avut și noi copii. Adevărul este că, la vârsta mea, era foarte normal să fi avut deja copii. Și totuși, nu mă puteam imagina în rolul de tată. Ce copil ar fi fost mândru de un tată ca mine?

Am mai fumat o țigară, cu sacoșele de cumpărături în mână, apoi am ieșit din mulțime și m-am

îndreptat spre parcare la supermarket. Am îngrămădit sacoșele pe bancheta din spate, am dus mașina la benzinărie și acolo am cerut să îmi se facă plinul și să îmi se schimbe uleiul. Între timp am intrat într-o librărie din apropiere și am cumpărat trei cărți. Cu ocazia asta s-au mai topit două hârtii de zece mii de yen, iar buzunarele mi s-au îngreunat de mărunțiș. Ajuns acasă, am desertat toate monedele într-o sticlă din bucătărie și m-am spălat pe față cu apă rece. Aveam senzația că se scursese foarte mult timp de când mă trezisem de dimineață, dar uitându-mă la ceas am constatat că nu era nici măcar ora prânzului.

Prietena mea s-a întors și ea pe la trei după-masă. Purta o cămașă în carouri și pantaloni de bumbac de culoarea muștarului și-și pusese ochelari de soare negri ca noaptea. Pe umăr avea o geantă mare de volaj, din pânză groasă, ca a mea.

— Mi-am făcut bagajele, a zis ea, bătând ușor cu palma geanta de pe umăr. O să fie o călătorie lungă?

— Mă tem că da, i-am răspuns.

S-a trântit pe canapeaua veche din dreptul ferestrei, fără să-și scoată ochelarii, și a fumat o țigară, cu ochii pironiți în tavan. I-am dus o scrumieră, m-am așezat lângă ea și am mângâiat-o pe păr. Motanul și-a făcut și el apariția, a sărit pe canapea și și-a pus bărbia pe gleznele fetei. Ea a renunțat la țigară, mi-a pus-o mie între buze și a căscat.

— Te bucuri că pleci în călătorie? am întrebat-o eu.

— Da, mă bucur foarte tare. Mă bucur mai ales că mergem împreună.

— Dar, dacă nu găsim oaia, nu ne mai putem întoarce. O să pribegim tot restul zilelor.

— Ca prietenul tău?

— Exact. Într-un anumit sens, suntem într-o situație foarte asemănătoare. Diferența e că el a plecat de bunăvoie, iar eu nu am încotro.

Am strivit țigara în scrumieră. Motanul și-a lungit gâtul, a scos un căscat cât toate zilele și s-a culcat la loc.

— Tu ți-ai terminat pregătirile? m-a întrebat ea.

— Încă nu m-am apucat, dar n-o să am prea multe bagaje, doar câteva schimburi și o trusă de

toaletă. Nici tu n-ai nevoie de tot ce ți-ai adus. Avem suficienți bani să cumpărăm de pe drum ce ne mai trebuie.

— Așa-mi place mie, a spus ea zâmbind. Dacă n-am un bagaj imens, nu simt c-am plecat în excursie.

— Serious?

De pe fereastră deschisă s-a auzit un țipăt strident de pasăre. Un țipăt cum nu mai auzisem. O pasăre nouă, vestind noul anotimp. Am prins în palmă o rază de soare și, cu ea, am mângâiat-o pe obraz pe prietena mea. A trecut așa destul de multă vreme. Am stat să privesc cum alunecau niște nori albi de la o margine a ferestrei spre cealaltă.

— Ce este? a întrebat ea.

— S-ar putea să ți se pară ciudat ce spun, dar nu reușesc să mă conving că momentul ăsta e real. Sau că eu sunt chiar eu. Că aici e aici. Întotdeauna pățesc așa. Abia după ce trece câtva timp realizez. În ultimii zece ani, numai de asta am avut parte.

— Zece ani?

— Nu se mai termină. Asta e.

Prietena mea a început să râdă, a luat motanul în brațe și l-a pus ușor pe podea.

— Ia-mă în brațe.

Ne-am îmbrățișat pe canapea. O canapea antică, cumpărată de la un magazin de mâna a doua și folosită de multe generații. Dacă-ți apropiai fața de ea, simțeai cum mirosea a istorie. Parfumul trupului ei se amesteca cu mirosul canapelei, dulce și plăcut ca o amintire îndepărtată. I-am mângâiat părul și i-am atins urechea cu buzele. Am simțit lumea fremătând ușor. O lume mică, foarte mică, în care timpul se scurgea liniștit ca o adiere.

I-am desfăcut nasturii de la cămașă și, cu palma lipită de sânul ei, am rămas s-o privesc.

— Mă simt vie, a spus ea. Corpul meu, toată ființa mea.

— Sunt martor, i-am răspuns.

Cât de liniște e, mi-am spus în sinea mea. Nu se auzea nici un zgomot în jur, de parcă tot restul omenirii plecase undeva să sărbătorească prima duminică de toamnă.